

KDO JE KDO V ND



Nové divadlo existuje již od roku 1967 a na svém kontě má přes 150 nastudovaných titulů, a kdyby se sečetla jména lidí, kteří jeho pomyslnými dveřmi prošli, byl by to sloupec delší než tři stovky... Je potěšující, že i přes složitosti, které soubor při své existenci řeší, některá jména setrvávají po dlouhá léta. Kolik sobot a nedělí pravidelně na prknech, co znamenají svět, zanechali, se nedá spočítat. Kolik hodin, kolik své energie, umu, práce a entuziasmu... Proč? Na to se snažíme nalézt odpovědi prostřednictvím ankety s herci, které jste si nechali, milí čtenáři-diváci, takřkajíc zalézt za nehty a kteří vám zpřemňují všední dny. V dubnu dává Nové divadlo pohádku Hrátky s čertem, takže je tady příležitost představit torontské aktéry z jiného než scénického pohledu.

RADKA TAMCHYNOVÁ (v roli Káci)

Za jakých okolností se stala členkou divadla? "Pár dní po příjezdu do Kanady v listopadu 1984 jsme šli s Kájou (manžel) do Limelightu na Polskou krev a s úžasem jsme doslova zírali, čeho jsou Češi v emigraci schopni. A jelikož jsme oba zpěváci od dětství (já jsem dokonce hrávala jako dítě v Bohémě a v Jakobinovi v libereckém divadle F.X. Šaldy), tahle opereta a koncept amatérského divadla nám učarovaly natolik, že jsme se snad na místě stali členy.



Moje první role byla v Perlách panny Serafinky v následující divadelní sezóně a vzpomínám si, jako by to bylo včera, na atmosféru v zákulisí, na scéně a na to, jak to bylo prima být součástí tehdy tak velkého a úspěšného souboru. Nezapomínáme, že to byla doba, kdy nikdo z nás nepočítal s tím, že se někdy v životě ještě domů podívá.

Divadlo mi dává kamarády, milé večery s vítaným programem, pocit sounáležitosti, duševní potravu... zkrátka, neumím si představit, že tomu třeba jednou bude konec.

Daleko radši mám komické role a lehké žánry, věřím, že mně i líp sedí. Taký jsem z lidí, kteří potřebují, aby je divadelní svět spíš pobavil a uvolnil, než přiměl k zamyšlení. Složitá a těžké situace nám připravuje život sám, s těmi se potýkáme až dost.

LENKA NOVÁKOVÁ (v roli princezny Dišperandy)

Lenka přiletěla do Kanady v září 1991, členkou souboru je od r. 1993.

"ND tehdy hledalo nové taneční a pěvecké posily. Po telefonu jsem složila přijímací zkoušku ze zpěvu u Josefa Musila a bylo rozhodnuto." Má za sebou jevištní, taneční i pěvecké zkušenosti ze staré domoviny.

"Moje první role v ND bylo taneční a pěvecké *křoví* v představení Podskalák s Josefem Zimou. Ve stejném roce jsem pomáhala s výrobou kostýmů v představení Revizor. První opravdová mluvená role přišla až v r. 1996 - jedna ze tří sester ve hře Čtyřlka aneb Štika k večeri. O rok později jsem si zahrála s paní Emilií Vašaryovou v Divadelní komedii, a to byl doposud nejkrásnější zážitek v práci s hostující herečkou.

Potom přišly další role a rolíčky - v muzikálech Antonína Procházky jsem si nejenom zahrála, zazpívala a zatančila, ale také mi v představení Holka nebo kluk byla svěřena choreografie tanečních a pěveckých výstupů. Od malinka jsem se věnovala klasickému baletu a v představení A. Procházky Ve státním zájmu jsem v parodii zabaletila na špičkovkách Labutí píseň - moje rozloučení s baletem vůbec. Asi nejtěžším představením byly Lásky paní Katy s Jiřím Bohdalovou (2009). Nikdo z nás nezapomene na představní Reči (2011) pod taktovkou hostujícího herce a režiséra Viléma Dubnický. Z představení loňského roku mi přirostla k srdci role Ducha ve hře Rozmarýn duch. Celkem jsem si v ND zahrála tuším devatenáctkrát, blíží se tedy 20. výročí.

Proč jsem setrvala? Věrnost k hudbě a divadlu, uspokojení z toho, že divadlo přináší radost divákům (pokud se to povede)...

Divadlo mi dává spoustu přátel v souboru i z řad diváků. Na jevišti prožívám nejen život svůj, ale i osudy jiných. Můžu se odreagovat, dýchat zvláštní ovzduší sounáležitosti, vůni *šminků*. Mám ráda i chvíle v zákulisí, divadelní zkoušky, zmatky, dohady, legrácky, napětí i obavy. Mám ráda okamžiky, kdy se vzájemně s druhými potřebujeme, kdy jsme si blízcí, kdy si podáváme ruce, jeden druhého taháme z brandy na jevišti a pohladíme se přátelskými slovy.



Díky divadlu jsem vlastně navázala hudební spolupráci s Josefem Musilem i s Muzikou na rohu Jirky Grosmana, se kterou jsme natočili tři CD, a pracuji na dalším. Když čas dovolí, zazpívám si s country kapelou Klika. Bez divadla - a hlavně bez zpívání - by mi v životě něco chybělo.

A musím dodat, že mám raději role komické. Jsou sice velice náročné, ale dá se s nimi pohnat, pomazlit a jsou u diváka vděčné... ■ Připravila a foto -vk-

Když tady byl v roce 2009 Adolf Toman a režíroval *Ostře sledované vlaky*, tak přivedl do divadla svého kamaráda Ludka Bognera. Luděk se mi po Adolfově návratu do Čech občas ozval; někdy i přišel na návštěvu, vždycky plný zajímavých historek. Potom se na nějakou chvíli odmlčel a život šel dál. Když mi Pepíček Čermák na podzim řekl, že by nějaký pán chtěl s naším souborem nastudovat *Drdovy Hrátky* s čertem, kde by mě bylo napadlo, že je to Luděk. Až když mi poslal na Ludka kontakt, věděla jsem, o koho jde. S velkým nadšením jsem

přivítala tuto spolupráci a potvrdilo se, že to bylo rozhodnutí dobré. Luděk svým nadšením zapálil členy celého souboru. Je to velká hra, co se obsazení týče, a budeme potřebovat každého, kdo chce přidat ruku k dílu. Zkoušíme o sto šest a krátíme si mrazivé večery tím, že se scházíme v teploučké zkušebně a tvoříme. Luděk ví přesně, co chce, jak říká - to nechci já, ale ta hra to potřebuje. Ale tady to nekončí, Luděk na každou zkoušku přinese nějakou "novinku", kterou ve "volné chvíli" vyrobí, jak sám říká, dělá to po nocích, protože přes den je

zaneprázdněný svým povoláním. Je totiž filmař. Takže už máme plno revizit, připravuje scénu, šijeme kostýmy - a na všem tom děláni zanechává svoji tvořivou stopu. Je úžasné sledovat tohle lidské dynamo, tu úžasnou energii, nápady a zápal pro připravované představení. Zima, která je tohoto roku velice krutá, pomalu bude za námi, až se s vámi, naši milí diváci, sejdem na našem dubnovém představení. Ludku, díky za tvoje nadšení, a vám slibuji, že se máte na co těšit.

Dáša Beláčková, za výbor ND

Byl konec listopadu 1966, když přijel Luděk Bogner do Kanady. Pamatuje si docela jasně, že to vypadalo bezmála jako dnes - zima, sníh - a že přiletěl z Vídně, kde bylo docela hezké počasí. "Měl jsem tady pár kamarádů, anglicky jsme moc neuměli, ale tak nějak jsme se do toho života dostali, a najednou je z toho bezmála padesát let." Odvedl si svoji profesionální práci filmaře a má zato, že by dnes mohl dělat už jen to, co ho těší. Svým tichým příběhem připomíná ty, co se přes ne příliš vlnité zázemí přece jen dostanou k tomu, v čem se hledali a v čem se také našli.

Narodil se ve vesničce pohádkového jména Domaninek - se sedmi baráčky, mlynem a pilou. Už dávno neexistuje. Rozkládala se kousek od Žďáru nad Sázavou. Válka byla v plném proudu, psal se rok 1941, a rodiče se nanovo přestěhovali z rušné Prahy

ní a jeho stylizace apod. Víte o někom lepším, kdo by mohl být zejména u amatérskému divadlu tak všestranně prospěšný? „Skrze tuto školu jsem se dostal až

nomovaných divadel ještě doma. Po válce se vrátil do vlasti a stal se uměleckým maskérem pražských filmových ateliérů na Barrandově. „A tento pan Hrdlička maskoval v 56.



Kdo je Luděk Bogner?

do zákoutí jižní Moravy v přesvědčení, že se tam bude žít poněkud lehceji. Největším problémem té doby bylo jídlo. Tatínek byl velice šikovným krejčí, takže si obživu našel snadněji. Ale ani později, když se manželé rozhodli po válce se odstěhovat do Trutnova na severovýchodě Čech, neměl problém. Město bylo jako vylištěné, chyběli mladí lidé. Hodně jich skončilo své životy ve válečné vřavě. "Mně se v Trutnově líbilo - hory, lyžování," vzpomíná Luděk. "A kraj, který byl postižen za války zábořem nacistů, později vylištěn odsunem Němců, se postupně probouzel k životu. Otec pracoval u soukromníka, ale rok '48 všechno změnil... Mne politika nezajímala, byl jsem mladý a chtěl jsem dělat, co mě bavilo - rád jsem maloval. Byl jsem nejstarší a jediný kluk, po mně přišly čtyři sestry."

A když přišel čas, uvědomil si Luděk, že na studia vlastně nechce. Znal hodně vysokoškoláků a studovat mu připadalo jako velká dřina. Jenže, jak to bývá, náhoda jeho zatím nedefinovatelného zájmu ho přivedla do maskéřské a vlásenkářské školy v Hradci Králové. Zdá se, že založením výtvarníka se Luděk pro tuto školu přimanol. A i dnes v tom malém Česku existují střední odborné školy tohoto obsahu dokonce tři.

Jsou založené na osvojení si příslušného uměleckého řemesla, jako je ovládání materiálů, technik jejich zpracování, zhotovování paruk, líče-

na vyhlášený Barrandov. I když jsem tam nepracoval, ale potkal jsem se se zajímavými lidmi. Třeba takový umělecký maskér Gustav Hrdlička...?!" Není divu, že byl pro výtvarně talentovaného chlapce zajímavý. O tomto věhlasném vlásenkáři se pělo už za dob jeho táty Augustina stejného příjmení. Ludkův vzor Hrdlička, narozený ještě za Rakousko-Uherska, se svým uměním ledabyle živil v Itálii jako šéfmaskér filmových ateliérů Cinecittá v Římě pod jménem Gusta-

roce Hrátky s čertem na Barrandově. Zasel ve mně naději, že se ve stejném oboru najdu - říkal, že jestliže kreslím, tak že to bude velké plus. Kreslím, a rád. Dal jsem se tedy do toho."

Po ukončení školy přišla vojenská služba. Od 19 byl pohraničnickem na jihu v Čechách na Šumavě. "To byla nádhara - pravá Klostermannova Šumava, kdy píše 'ze světa lesních samot, v ráji šumavském a ze šumavských hvozdů' - to snad je nejkrásnější oblast mezi Železnou Rudou a Vimperkem, vzdušnou čarou asi 50 km z Plzeňského do Jihočeského kraje. Tam se odehrává Ka-



Fotomontáž Adéla Kadoňová

vo Hrdlička (někdy jako Hrdlička). S Italskou kinematografií spolupracoval jako maskér na více než sedmdesáti filmech, za druhé světové války působil také v italském divadle Cantachiario italské herečky Anny Magnani, když předtím obešel hned několik re-

chyňův Král Šumavy. Horská Kvilda je vůbec oblíbeným místem filmařů. Tam jsem se díval dalekoholedem do Německa. Pamatuji si, že ráno v devět farmář nastartoval mercedesa a jel do kostela. Kostel zvonil, vesnička byla

NENÍ DOBYVATEL JAKO DOBYVATEL

Dobývání cizích území byl vždy sport silných národů a států. Po dobytí záleželo na tom, zdali se dobyvatelé chovali tak, aby byli oblíbení a tolerováni, nebo tak, aby vznikl ozbrojený odpor. V přehledu historie lze rozzeznat trend, kdy dobyvatelé, kteří se chovají slušně, mají zájem rozvinout dobytá území a udělat je rovnoprávné s dobyvatelskou zemí, mají mnohem větší úspěch, než když méně rozvinutý stát pouze hrubou silou drží dobytá území na uzdě, a ti pod jeho nadvládou nevidí nic, co by od dobyvatele převzali.

Dobrým příkladem toho druhého jsou Mongolové ve 13. století, nebo SSSR ve století 20. Mongolové se svým pasteveckým, nomádským způsobem života ničili dobytá rozvinutá města po celé střední Asii a zničili například irigaci úrodné Mezopotámie tak, že v místech, kde kvetla města a kde se kladl počátek lidské civilizace, zbyly jen neobyvatelné slatiny.

Myslím, že není třeba vypočítávat, jakou škodu sovětská nadvláda provedla Československu a jiným satalitům. Po jejich odchodu zůstala jen spousta materiální i morální. Rencinův vlík, kterak sovětské soudruzi z octáren přišli předávat zkušenosti jihomoravským vinařům, je až příliš pravdivý.

Hlavním historickým příkladem dobyvatele prvního typu je Řím a římská říše a příkladem její expanzivní politiky může sloužit Galie, dnešní Francie. Gaius Iulius Caesar dobyl Galii, která, jak známo ze školních let, má "tři části" a zahrnovala dnešní Francii, Belgie a část Německa na západ od řeky Rýn. To je obrovské území pro starověkou armádu - jak se mu to podařilo?

Když se Caesar stal guvernérem Galie v roce 58 př.n.l., znamenalo to guvernerství Předalpéské Galie (severní Itálie) a Zaalpéské Galie (dnešní Provence), která byla provincií od roku 121 př.n.l., kdy Římané dohodou o dobytí ustanovili pobřežní pas v jižní Francii, aby měli pozemní cestu do svých španělských provincií. Ty jim připadly po porážce Hannibala o 80 let dříve. Caesarův první úkol byl, zabránit neklidným Helvétům od Ženevského jezera, aby se přemístili do jižní Francie. Helvétové cítili, že tam jsou galské kmeny zcela změkčile římským vlivem, a tedy snadno porazitelné takovými úžasnými válečníky jako byli oni, Helvétové. Ani Helvétové, pohánění vínem pašovaným římskými obchodníky, nebyli tak po-

šetilí, aby se chtěli usadit v Provenci, patřící Římu, ale mířili spíš do Akvitanie. Bohužel, neuvědomili si, že galské kmeny sousedící s Provencí mají smlouvy s Římem o vzájemné pomoci, které se tyto galské kmeny hlasitě dožadovaly hned, jak jim mi-



grující Helvétii začali šlapat po obilí. Caesar vyřešil Helvéty - porazil je a poslal zpět do Švýcarska a ještě jim pomohl postavit stavení a hospodářství, které spálili před odchodem, a kde zůstali u Ženevského jezera dodnes - a pak svolal kongres všech galských kmenů, kde se dozvěděl velmi znepokojující zprávy. Například že kmen Sekvanů si pozval germánské Sveby zpoza Rýna (Švábové českých středověkých kronik), aby jim pomohli porazit sousední galský kmen Aeduů, a svebský král Ariovistus za to požádal a dostal třetinu sekvanského území. Ke Svebům se přidali další germánské kmeny a žádali další třetinu území od Sekvanů. Ostatní galské kmeny kviely Caesarovi do uší, ať s těmi Germány něco dělá.

Caesar Sveby porazil a zahnal za Rýn; ale chtěl po galských kmenech, ať se sjednotí a vytvoří stát s římským spojenectvím. Považoval za rozumné vytvořit nárazníkový stát mezi Germány za Rýnem a římským územím. Galské kmeny byly nakonec sjednoceny - ale jen po prohraných bitvách s Caesarem. Caesarovo guvernerství vypršelo v roce 50 př.n.l. a dále byl Caesar zaujat občanskou válkou, na jejímž rozpoutání měl lví podíl. Mezitím se Tri Provincie romanizovaly a civilizovaly neobyčejným tempem. Caesar ve svých Komentářích o válce galské vysvětloval strukturu galské společnosti, kterou byla šlechta, druidé (keltští duchovní) a bezprávní nevolníci. Prohrané bitvy s Caesarem se postaraly o velké snížení počtu bojovnické šlechty. Druidé dostali zákaz lidských obětí a ztratili svůj vliv hlavně díky rozšíření gramotnosti. Druidé totiž, aby si hloupý lid neosvojil jejich právnické, lékařské a náboženské znalosti, nic nezapisovali (proto dodnes existuje jen

spousta dohadů o jejich znalostech a galských jazycích), museli se naučit všem poučkám a pravidlům a znalostem nazpaměť. To neznámá, že nevěděli o písmu; po staletí udržovali obchodní styky s Řeky a později Římany a písmo jim bylo známo. Pouze ho nechtěli rozšiřovat mezi "nemytů" většinu.

Římané prováděli, co uměli v civilizace zaostalé západní Evropě. Zakládali města, stavěli cesty, lázně a radnice, akvadukty, mosty a kanalizace, podnikavci z Říma založili školy a obchodníci předváděli kmenům, z nichž některé byli pár let předtím ještě lovci lebek, římské techniky v doování, keramice, sklářství a stavebnictví, popřípadě jim nabízeli konzumní zboží, o kterém členové těchto galských kmenů ani nevěděli, že by ho potřebovali. Původně bezprávní nevolníci se mohli stát římskými občany, pokud sloužili v pomocných římských legiích. Převládající elity se rychle přizpůsobily a zatoužily po toze a procházce po Fóru Romanu, a než přišlo století, římský císař Claudius pronesl v Senátu ohnivý projev, ve kterém lobbval, aby Senát přijal jako senátory kandidáty z Gallie, což prosadil. Tento projev zaznamenal Tacitus.

V roce 68 n.l. císař Nero ukončil násilně svůj poněkud rozmařilý život. Objevilo se několik kandidátů na nejvyšší místo v říši.

Když se prach usadil, císařem se stal Italik Titus Flavius Vespasianus. Během roku bezvlády, nebo spíše vícevlády, se vzrušili Batavové v deltě Rýna. Jejich vůdcem byl Civilis, lépe řečeno Gaius Iulius Civilis, tedy římský občan, který podněcoval Batavy k rebelii proti Římanům. Jak to zvládl, není jasné, tedy to přemlouvání, protože Batavové ani nemuseli platit žádné daně Římu, sloužili místo toho jako námořníci v říčním loďstvu na Rýnu. K Batavům se přidali Germáni zpoza Rýna a podněcovali povstání v Galii. Vespasian poslal svého generála Cerialise, který celou záležitost zpacifikoval. Batavové se hbitě přeorientovali a zapísalili se, že to tak nemysleli. Civilis mezitím chodil tajně od římsko-galského města k

městu a snažil se přemluvit předáky měst k rebelii.

Ale Galové s tím nechťeli nic mít. Galové byli obratní řemeslníci a přijali rychle různé římské technické vynálezy. Vyráběli keramiku, byli obratní ve zpracování železa a rychle přijali za své také římské obchodní praktiky. V době, kdy bylo batavské povstání potlačeno, se galsko-římské obchodní společnosti účastnily veřejných soutěží o smlouvy na dodávky zbraní, nádobí a jiných potřeb pro římské legie. Někde rebelie by byly značným narušením obchodních praktik a počestného boje o zisk. A tak Civilis mizí ze stránek dějin. A v dnešní Francii se dnes chlubí svými římskými památkami, stavbami, městy (včetně Paříže) a celým římským dědictvím, včetně francouzštiny vzniklé z latiny. Francouzi jsou samozřejmě poněkud rozpolcení - po Francii lze nalézt řadu soch Vercingetoriga, který neúspěšnou vzpuru proti Caesarovi vedl.

Podobné historie by se daly napsat i o jiných západoevropských provinciích. Výsledek byl, že se Galové nechtěli podrobení a ponižení, ale rovnoprávní s jinými národy uvnitř říše, a pohlíželi na svět za hranicemi Rýna a Dunaje s obavami civilizovaných lidí před barbary a s důvěrou se obraceli na římské legie, aby je ochránily před jejich přibuznými v proutěných chýších za Rýnem.

Jediná škoda podle mě je, že se Marcus Aureliovi nepodařilo vytvořit kolem roku 160 n.l. na Moravě a Slovensku provincii Markomanií, jak měl v úmyslu.



lu, aby konečně zamezil problému s Markomany a Kvády.

Z výše uvedeného vyplývá, že není dobyvatel jako dobyvatel. Ukrajinci vědí, proč se chtějí zařadit spíš na západ Evropy, než na východ - zjevně mají už dost kleptokratů a oligarchů, a nepotřebují další ze zkorumpovaného Ruska, odkud se nedá čekat nějaký civilizační vliv a jediný původní ruský výrobek - vodka - se nedá srovnat s výhodami členství v EU. Foto: Forum Romanum v současné době, Wikipedia

Kdo je Luděk Bogner?

dokončení ze str. 6

➤ ze str. 6

tak pět km od hranic, a my jsme viděli Američany ze 7. americké armády s jejich tanky obrácenými k naší straně. V zimě dva metry sněhu, ale v létě nádherná, květiny, a tam jsou ty pověstné rašelínové slatě - opravdu, když ses do toho postavil, tak ses pomalu propadal. Z domoviny jsem odešel ve svých 24 letech."

A ZŮSTAL V TEBE ZÁJEM O ŠMIN-KAMI VONICI SVĚT?

"Absolutně, třeba v této pohádce dělá kromě práce režisérské všechny kulisový a rekvizitový sám, a měl jsem přípravu již v Trutnově, kde bylo výborné amatérské divadlo dokonce se stálou scénou, kam zajížděli profesionálové z Hradce Králové, Pardubic i Prahy. Když jsme dávali Paní Kalafovou, navštívil nás sám autor, a byl náramně spokojený. Naši amatéři hráli i „velké“ divadlo - Maryšu, Naše furianty, Tvrdohlavou ženu, Hadriana, Lucerna, dokonce se pokoušeli o Hamleta - byl jsem v komparsu divadla, měl jsem to v krvi.

A když jsem přišel do Toronta - hele, údiv, tady se mluví česky - manželé Irma a Ferda Čulíkoví, Pepiček Čermák, Milan Chrák... zahrál jsem si tehdy v Lucerně, ve Fildovačce, potom v Hrátkách s čertem." Také v této pohádce si režisér zahrál čerta Belezubá a druhého čerta...

CO TĚ PŘIVĚLO ZPĚT K TĚTO POHÁDCE?

"Po Světáčkách jsem si říkal, že by bylo nejlépe uvést Hrátky s čertem, prostě pokračovat v tradici starší češtiny. Podle mého se už vicrát uvádět nebude, říkám to zcela zodpovědně - nám je sedmdesát, a když se bude dávat znova za takových deset let, to už češtině z minulého století nebude nikdo rozumět. Už tak mají někteří herci problém slova si osvojit. Je to nádherná pohádka, vzorem se mi stalo zpracování z roku 1956 s obsazením úžasných herců, s nádhernou kulturou řeči, s níž se již dnes v domovních nedmdu, a podmanivou hudbou. Režiroval ji Josef Mach. Rád bych se k ní se souborem co nejvíce přiblížil."

TVŮJ VZTAH K DIVADLU...?

"Divadlo je fantastická věc, je to doba přátelského setkání, padnou tam vtipy, je to švanda, společnost, která mnohdy i chybí, zejména když se pohybuješ ➤

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho event. zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatiteli žádný nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme. Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevrací. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Archiv na webu www.masaryktown.ca Webová prezentace Alena Kottová

Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Brigita Hamvašová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Fírová (konzultantka jazyka českého, Sudbury).

Masarykův ústav (MMI) je charitativní organizace, reg. č. 119582781RR0001. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohatovat tak život kanadské veřejnosti.

Kancelář Iva Ječmen tel. 416.439 4354 (UT, ST, ČT), fax 416. 439 6473, office@masaryktown.org

Roční předplatné: Kanada \$ 46 CAD, USA \$ 68 USD, ostatní \$ 96 USD. Šeky zasílejte laskavě na adresu MMI. Ceny inzerátů sdělíme na požádání.

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.

Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová cell: (647)608 1713 Píšte vera.toronto@gmail.com



➤ ve výhradně anglicky mluvící společnosti - každý to asi zná - najednou to přijde: postrádáš rodný jazyk.

Ve Štrasburku se mi chlubil kamarád Jarďa, že chytil na internetu znám české pohádky - a já jsem si předsevzal, že to pro naše lidi tady uděláme na divadle, aby pocítili stejnou radost jakou měl Jarďa."

JSI SPOKOJENÝ S KOLEKTIVEM?

„I když jsem s nimi předtím nepracoval, ale viděl jsem je. Důležité je umět se přizpůsobit. Oboustranně. Jednou, když jsem filmoval v Mexiku, na mě čekalo 70 Mexičanů s obavami, jak budeme vycházet - říkám jim, vy si musíte zvyknout na jednoho člověka, já na 70 lidí... Jestliže jsem režisér, tak mám také zodpovědnost předvést divákovi to nejlepší. Ne z pozice co já potřebuji, ale co potřebuje divadlo - aby představení plulo, aby tam nebyly hrany, aby herci byli na stejné úrovni, aby to bylo pro diváky příjemné a aby se smáli, aby měli radost, aby vtipy a jinotaje, které tam jsou uložené, vyzněly. Pohádka má hezký text a tak se také s ním musí zacházet. Tzn. nepolykat koncovky, mluvit nahlas a tak, aby rozuměli a slyšeli i starší lidé, kterým musíme dát čas, aby si mohli v duchu slova přeložit a aby dozněly v jejich vědomí, propracovat dikci herců atp. Je toho hodně, na co se musí dávat pozor. A už vůbec nechci, aby herci svoje role tzv. odříkávali. Je to pohádka, takže určitá nadsázka je potřebná a žádoucí. Pohádka je prostě velký duchovní svátek, který se rozezná v každém z nás, když se brnkne na tu správnou strunu.“

Dokončení přístě

HRÁTKY S ČERTEM SE DÁVAJÍ: PÁ 11.4. ve 20.00 h, SO v 12.00 A 20.00 h, V NE v 16.00 h v MAJA PRENTICE THEATRE, 3650 DIXIE RD. (NA JIHOZÁPADNÍM ROHU BURNHAMTHORE RD. EAST A DIXIE RD., MISSISSAUGA). REZERVACE (416)463 3182 anebo NOVE.DIVADLO@GMAIL.COM. PŘIVEDETE SVÉ PŘÁTELE A VŠECHNY DĚTI! TĚŠÍME SE NA VÁS. ▣

Milí přátelé, Češi v zahraničí,

uplynuly dva roky a abychom zůstali věrni tradici, připravujeme další konferenci zahraničních Čechů nazvanou Krajáné a čeština.

Uskuteční se 10.-12. září 2014 v nové budově Národního muzea v Praze. Partnery setkání budou Ministerstvo zahraničí, Český rozhlas, Národní muzeum a další instituce. Námětem konference bude tentokrát český jazyk jako jeden z hlavních rysů národní identity a sounáležitosti s českou kulturou.

První dva dny budou jednací, třetí den chystáme kulturní program. Konference bude mít - jako obvykle - také svůj rozměr společenský. Podrobnosti o programu budeme v průběhu následujících měsíců zveřejňovat na webu www.zahranicnicesi.com.

Zaregistrujte se prosím na info@zahranicnicesi.com nebo na adrese MKVZČ, K Zahrádkám 1289, 15500 Praha 5 do konce srpna 2014.

Těšíme se na setkání s Vámi na podzim v Praze! Za Mezinárodní koordináční výbor zahraničních Čechů

Ája Vrzáňová, Miroslav Krupička

ŘEŠENÍ KRÍŽOVKY Z TOHOTO ČÍSLA:

Holčička se ptá maminky:
"Mami, když se vdám, bude můj manžel taky jako tatínek?"
"Ano, samozřejmě."
"A když se nevdám, budu taky tak protivná jako ta paní naproti?"
"I to se může stát."
"Maminko, tak...tajenka..., víd?"

Webová stránka MMI:

www.masaryktown.ca

Předplatné novin na adrese:

MASARYK MEMORIAL INSTITUTE
450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto ON M1G 1H1

Roční předplatné:
Kanada \$ 46 CAD
USA \$ 68 USD
ostatní \$ 96 USD

KŘÍŽOVKA PRO VOLNOU CHVÍLI

HOLČIČKA SE PTÁ MAMINKY: "MAMI, KDYŽ SE VDM, BUDE MŮJ MANŽEL TAKY JAKO TATÍNEK?" "ANO, SAMOZŘEJME." "A KDYŽ SE NEVDAM, BUDE TAKY TAK PROTIVNÁ JAKO TA PANÍ NAPROTÍ?" "I TO SE MŮŽE STÁT." "MAMINKO, TAK, VÍD?"	HOLČIČKA: ARNOLD KRYNAR, DE PLANIM, UR	ÚSTŘEDNÍ ORGÁN (ZKR.)	SULFID CINU (VZ.)	CHEMICKÝ PRVEK	V HUDBĚ: MILOSTNÉ	FOUKAT	JAPONSKÁ LOVYKYNÉ PEREL
SPORTOVNÍ ZKRATKA	1 2						
SPZ SEMIL			NEČAS VZÁCNÝ PLYN				
BYLINA DO OMÁČEK				SUMERSKÉ MĚSTO		STYDLIVÉ	VLN.TKANINA NAPODOBUJÍ- CÍ BERANCI KOŽEŠINU
POLATKY NA HRANICÍCH HRÁT FOTBAL			STYL HUDBY STŘEVICE				
MUŽSKÉ JMÉNO				KÓD SURINAMU JEMNÉ CHLUPLY			
STÁT ZN. RAKOUSKÝCH LETADEL		TRANSAKCE FRANCOUZ. FILOZOF (17.STOL.)					
OPTICKÁ POMŮCKA					NANOMETR (ZN.) NEVĚSTINEC (HOVOR.)		
POLNÍ MÍRA			3 ANGLICKÁ SPOJKA				
DOMÁCKÝ LEONTÝNA				REZNÁ OCEL (ZKR.)		OBAL JÁDRA KOMETY	ROSLIN Z MOŘSKÝCH RAS
	BIBLICKÁ PRAMĚTI	STARÉ ZAJEMNO ROZPOUŠTĚT SE		EVROPAŇKA DRUH OBRAZU			
CVIČNÁ SKLADBA				ANGLICKÝ "PES" INIC.HERCE OLIVIERA			
KUCHYŇSKÁ POTŘEBA			DOMÁCKÝ KLEMENT				
KNÍŽNÍ ZKRATKA			STARÁ MINCE				

NOVÝ DOMOV - OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO



O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Nový odběratel O do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Předplatné Nového domova \$.....

Dar tiskovému fondu MMI \$..... Přikládám šek na \$.....

Jméno a příjmení.....

Adresa.....

Poštovní kód..... Telefon.....

Email.....

Šek zašlete inkasovně na:

Nový domov, 450 Scarborough Golf Club Rd.

Scarborough M1G 1H1, ON

Roční předplatné: Kanada \$46 CAD, USA \$68 USD, ostatní \$96 USD

Za dary nad \$15 bude kanadským dárcům zaslán Charitable donation tax

receipt. Děkujeme dárcům za jejich velkorymost.

Info: vera.toronto@gmail.com, call 647.608 1713, redakce 416.439 9557

HOLČIČKA SE PTÁ MAMINKY: "MAMI, KDYŽ SE VDM, BUDE MŮJ MANŽEL TAKY JAKO TATÍNEK?" "ANO, SAMOZŘEJME." "A KDYŽ SE NEVDAM, BUDE TAKY TAK PROTIVNÁ JAKO TA PANÍ NAPROTÍ?" "I TO SE MŮŽE STÁT." "MAMINKO, TAK, VÍD?"	HOLČIČKA: ARNOLD KRYNAR, DE PLANIM, UR	ÚSTŘEDNÍ ORGÁN (ZKR.)	SULFID CINU (VZ.)	CHEMICKÝ PRVEK	V HUDBĚ: MILOSTNÉ	FOUKAT	JAPONSKÁ LOVYKYNÉ PEREL
SPORTOVNÍ ZKRATKA	1 2						
SPZ SEMIL				NEČAS VZÁCNÝ PLYN			
BYLINA DO OMÁČEK				SUMERSKÉ MĚSTO		STYDLIVÉ	VLN.TKANINA NAPODOBUJÍ- CÍ BERANCI KOŽEŠINU
POLATKY NA HRANICÍCH HRÁT FOTBAL				STYL HUDBY STŘEVICE			
MUŽSKÉ JMÉNO				KÓD SURINAMU JEMNÉ CHLUPLY			
STÁT ZN. RAKOUSKÝCH LETADEL		TRANSAKCE FRANCOUZ. FILOZOF (17.STOL.)					
OPTICKÁ POMŮCKA					NANOMETR (ZN.) NEVĚSTINEC (HOVOR.)		
POLNÍ MÍRA			3 ANGLICKÁ SPOJKA				
DOMÁCKÝ LEONTÝNA				REZNÁ OCEL (ZKR.)		OBAL JÁDRA KOMETY	ROSLIN Z MOŘSKÝCH RAS
	BIBLICKÁ PRAMĚTI	STARÉ ZAJEMNO ROZPOUŠTĚT SE		EVROPAŇKA DRUH OBRAZU			
CVIČNÁ SKLADBA				ANGLICKÝ "PES" INIC.HERCE OLIVIERA			
KUCHYŇSKÁ POTŘEBA			DOMÁCKÝ KLEMENT				
KNÍŽNÍ ZKRATKA			STARÁ MINCE				